

Lenyűgöző sötétség

BEAUTIFUL DARKNESS

fine
selection

KAMI GARCIA • MARGARET STOHL

Kami Garcia és Margaret Stohl

BEAUTIFUL DARKNESS

Lenyűgöző
sötétség

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*„Mégbocsátjuk, ha egy gyerek fél a sötétben.
Az élet igazi tragédiája, ha egy férfi fél a fényben.”*

Platón

∞ AZELŐTT ∞

Az Igéző lány

Azelőtt úgy hittem, hogy a városunk, mely az iszapos medrű Santee folyó mellett, az isten háta mögött, Dél-Karolinában fekszik, a semmi közepén terül el. Fülledt porfészekként tekintettem rá, ahol soha semmi nem történik.

Meg voltam róla győződve, hogy itt nincs új a nap alatt, és ez így is marad az örökkévalóságig.

A pletykás szomszédok holnap ugyanolyan bágyadtan ejtőznek majd a veranda hintáján, ahogyan tették száz évvel ezelőtt; és a rekkenő hőségben a jégkocka ugyanolyan gyorsan olvad el teájukban, ahogyan azt már időtlen idők óta megszokhatták. A hagyományok itt makacsul tartották magukat, lehetetlenség lett volna felkavarni poshadt állóvizüket. Át- meg átszótték tetteinket, sőt még a tétlenség hosszú óráit is. Születés, esküvő, temetés, egyre ment: a metodisták ugyanúgy énekeltek.

Vasárnap mindenki templomba igyekezett, hétfőn pedig bevásárolni a település egyetlen élelmiszerboltjába, a Shop & Lopba. A hét többi részét a semmittevés töltötte ki, meg persze némi pite, ha az embernek megadatott a szerencse, hogy olyasvalaki szorgoskodott

otthonában, mint Amma, családunk házvezetőnője és a megyei amatőr sütőverseny állandó győztese. Az öreg, négyujjú Miss Monroe, a tánctanár rendületlenül oktatta a cotillont; fehér kesztyűjének egyik ujja üresen lifegett, miközben, nyomában tanítványaival, kecsesen végigsuhant a parketten. Maybelline Sutter sem hagyott fel a fodrásszattal Tűzd és Tekerd nevű üzletében, annak ellenére, hogy a hetvenedik születésnapja környékén majdnem teljesen megvakult, így ha megszaladt a kezében a hajvágógép – és ez bizony gyakran előfordult! –, a bűzös borz mintázatát idéző csíkot szántott pórul járt vendége fejére. Carlton Eaton pedig – ha esett, ha fújt – nem mulasztotta el kézbesítés előtt gondosan felbontani a leveleket. Ha valami megrázót olvasott, személyesen közölte a címzettel; elvégre nem sokkal elviselhetőbb a lesújtó hír, ha az ember a földijétől értesül róla?

Nem mindig lehetett eldönteni, hogy ez jó-e vagy rossz, de a város minden porcikánkban áthatott minket; ismerte minden bűnünket, titkunkat és szégyenünket. Valószínűleg nem szorul további magyarázatra, hogy mi tartott itt majdnem mindenkit, illetve az sem, hogy azon kevesek, akiknek mégiscsak sikerült elkerülniük innen, miért vonakodtak visszatérni.

Mielőtt megismerkedtem Lenával, úgy terveztem, hogy amint leérettségizem a Jacksonban, az utóbbi táborot fogom erősíteni; eltűnök és vissza sem nézek.

Aztán beleszerettem az Igéző lányba, és az ő révén megtudtam, hogy rozoga járdáink alatt egy másik világ húzódik, mely, rejtve a Halandók szeme elől, mindig is egyszerre létezett a miénkkel. A Lena által feltárt Gatlin rendkívül mozgalmas helynek bizonyult, ahol egyre-másra történnek a lehetetlennek tűnő, természetfeletti dolgok, melyek örökre megváltoztathatják – vagy éppen ki is oltathatják – az ember életét.

Miközben a mit sem sejtő városlakók szorgosan metszették házuk előtt a rózsabokrokat, és finnyásan válogatták az út menti bódénál a féregrágtá barackot; különféle, páratlan képességekkel rendelkező teremtmények, Fényhozók és Sötét Igézők vívták véget nem érő harcukat. Voltaképp természetfeletti polgárháború zajlott, és semmi remény nem mutatkozott, hogy bármelyik fél meglengeti a fehér zászlót. Azt a Gatlint, mely Lenának otthont adott, Démonok uralták, valamint egy átok, mely több mint száz éve nehezedett a családjára. És minél közelebb kerültem a lányhoz, ez a másik világ engem is annál jobban beszippantott.

Néhány hónapja még azt hittem, ebben a városban semmi sem változik. Amikor megtudtam, hogy ez nem igaz, már visszakívántam volna az unott eseménytelenséget.

Ugyanis attól a pillanattól fogva, hogy az életem összefonódott egy Igézőével, egyetlen szerettemet sem tudhattam biztonságban. Lena azt hitte, a balsors csak az ő osztályrésze, de tévedett.

Az átok immár kettőnket sújtott.

∞ FEBR. 15. ∞

Örök Nyugodalom

Amma legjobb fekete kalapjának karimájáról eső csepeg. Lena csupasz térdei a sírt szegélyező nedves agyagba süppednek. Úgy érzem, mintha hátulról tűkkel szurkálnák a nyakamat; túl közel állok Macon fajtájának több tagjához. Incubusokhoz. Olyan Démonokhoz, akik alvó Halandók emlékeivel és álmaival táplálkoznak. A hang, amellyel áttörnek az éjszaka sötétjén és eltűnnek napfelkelte előtt, a világon semmihez nem hasonlítható. Hátborzongató csapatot alkotnak, mint a varjak fekete serege, mely tökéletes összhangban száll fel a villanyvezetékéről.

Ez volt hát Macon temetése.

Úgy emlékszem minden részletre, mintha csak tegnap lett volna, noha azt is nehéz elhinni, hogy egyáltalán megtörtént. A búcsúszertartások már csak ilyen rejtélyesek. Ahogyan – feltételezem – maga az élet is. Az ember fontos részleteket egy az egyben kizár, de véletlenszerű, jelentéktelen momentumok újra és újra megelevenednek előtte.

Amire élesen emlékszem: Ammára, ahogy felébredt az éjszaka közepén, és azt mondja, napfelkelte előtt oda kell érnünk az Örök

Nyugalom Kertjébe; Lenára, ahogy ott áll lesújtottan, összetörve, és azt kívánja, bár pusztulna el az egész világ, ha már Macon nincsen; és a sötétségre, mely az égboltra és a sírt körülállók egyik felére borult, azokra, akik nem voltak emberek.

Mindvégig gyötört egy aggasztó gyanú; ott bujkált elmém egy hátsó zugában a gondolat, hogy történt valami, amire nem tudok visszaemlékezni. Lena születésnapja, a Tizenhatodik Hold óta igyekeztem felidézni – egyelőre hasztalanul –, a komor éjszaka óta, amikor Macon meghalt.

Csak azt tudtam, bármi is legyen, muszáj, hogy eszembe jusson!

A temetés hajnalán odakint még koromsötét volt, de néhány hold-sugár áttörte a felhőket, és bevilágított a nyitott ablakon. A szobám kihűlt, de nem törődtem vele. A tragédia óta eltelt két éjszaka szándékosan nyitva hagytam az ablakot, hátha Macon betér hozzám, leül a forgószékre, és elidőzik nálam egy kicsit.

Újra eszembe jutott az éjszaka, amikor megláttam, ahogy ott áll a sötétben az ablakom előtt. Akkor tudtam meg, mi ő.

Gyanúmmal ellentétben nem vámpír volt, vagy egyéb mitológiai lény egy könyv lapjairól, hanem igazi Démon. Dönthetett volna úgy is, hogy vérrel táplálkozik, ehelyett azonban az álmaimat választotta.

Macon Melchizedek Ravenwood. Az itteniek az Öreg Ravenwoodként, a város remetéjeként emlegették. Lena nagybátyja volt, és egyben apja helyett apja.

Már öltözködtem a sötétben, amikor megéreztem, hogy nem vagyok egyedül az elmémben.

Lena?

A lány, szokása szerint a lehető legközvetlenebb formában, tudatom legmélyéből beszélt hozzám, áthidalva minden távolságot. Ez volt a szavak nélküli érintkezési formánk, a Keltálás: az Igézők sutogó nyelve, melyet ők már jóval azelőtt használtak, hogy én akár csak gondolatként megfogantam. A szorongató szükség hozta létre e bensőséges nyelvet azokban az időkben, amikor valaki pusztán a mássága miatt máglyán végezhetne. Mi ketten, mivel én Halandó vagyok, elvileg nem lehettünk volna rá képesek; de valami megmagyarázhatatlan oknál fogva mégis működött köztünk, ezért így beszéltük meg mindazt, amit nem akartunk vagy nem lehetett hangosan kimondani.

Nem megyek. Képtelen vagyok rá.

Felhagytam a nyakkendővel vívott küzdelemmel, és miközben az ősrégi rugók megnyikordultak a súlyom alatt, visszaültem az ágyra.

Muszáj jönnöd. Soha nem fogod megbocsátani magadnak, ha távol maradsz.

Lena egy pillanatig hallgatott, majd tovább ellenkezett.

Nem tudhatod, milyen érzés.

De tudom.

És azzal felidéztem azt a napot, amikor én voltam az, aki félt felkelni, félt felvenni az öltönyt, az imakör tagjaival elénekelni az „Abide with me”-t,¹ és a fényszórók gyászos menetének élén végighajtani a városon át a temetőbe, elkísérni Anyát az utolsó útjára. Attól félttem, hogy a halála mindezzel visszavonhatatlanul igazzá válik. Elviselhetetlen volt a visszaemlékezés, mégis megnyitottam elmémet, és betekintést engedtem Lenának.

¹ Vallásos ének, írta Henry Francis Lyte 1847-ben – a ford.

Úgy érzed, menni sem tudsz, de nincs választási lehetőség, mert Amma karon fog és az autóhoz vezet, majd betuszkol a templomi padba, keresztülvonaszol a szánakozó tekintetek keresztüztüzén. Hiába fáj minden mozdulat, hiába sajog az egész tested, hiába ég valami kimondhatatlan láztól. Emberek tűnnek fel előtted, rájuk meredsz. Motyognak valamit, de nem hallod mit. Semmi mást nem hallasz a fejedben az üvöltő hangon kívül. Így hát hagyod, hogy Amma karon fogjon és vezessen, és végül túl leszel az egészen. Mert ha valaki azt mondja, kibírod, akkor úgy is van.

A tenyerembe tettem az arcom.

Ethan...

Mondom, hogy végig tudod csinálni, Lena.

Öklömmel megdörzsöltem a szemem, és nedvességet éreztem. Felkapcsoltam a lámpát, és a csupasz villanykörtebe néztem, kényszerítve magam, hogy addig, míg el nem apadnak a könnyeim, ne pislogjak.

Ethan, nagyon félek.

Itt vagyok, és veled is maradok.

Ennél többet egyelőre nem tudtam mondani, így tovább bajlódtam a nyakkendőmmel, de közben, mintha csak ott ülne a szobámban, végig éreztem Lena jelenlétét. A ház üresnek tűnt így, hogy Apa nem volt itthon, de aztán meghallottam az előszoba felől Amma motoszkálását.

A következő pillanatban házvezetőnőnk már az ajtóban állt, és a legjobb kézításkáját szorongatta. Sötét szeme az enyémet kereste, és noha olyan apró termettel bírt, hogy alig ért a vállamig, óriásinak tűnt. Ő volt sosem ismert nagymamáim helyett a nagymamám, és most már anyám helyett anyám is.

Az üres székre meredtem az ablak mellett, ahová nincs még egy éve, hogy kikészítette az öltönyömet, aztán kénytelen voltam visszafordulni és az olvasólámpám csupaszh villanykörtejébe bámulni.

Amma kinyújtotta a kezét, mire én átadtam a nyakkendőket. A jelek szerint nem csak Lena tudott olvasni a gondolataimban.

A karomat kínáltam Ammának, és felkaptattunk az Örök Nyugalom Kertjéhez vezető sáros emelkedőn. Az ég sötétbe borult, és az eső már azelőtt rákezdett, hogy felértünk volna. Amma a legelegánsabb fekete ruháját öltötte fel, hozzá széles karimájú, a fehér csipkeszalagot leszámítva, szintén fekete kalapot, mely védte arcát az esőtől. Utóbbi, tisztelete jeléül, a legszebb kámeájával tűzte meg hátul. Mindent láttam tavaly már áprilisban, akkor is ugyanígy éreztem kesztyűje érintését a karomon. Akkor ő támogatót fel engem az emelkedőn, most viszont aligha lehetett megállapítani, ki támogatót kit.

Annak tudatában, miként vélekedtek Ravenwood lakójáról a gatlinieket, sehogy sem értettem, miért akart e különc figura mégis a városi temetőben nyugodni. De Nagyi, azaz Lena nagymamája szerint Macon szigorú rendelkezéseket hagyott hátra, hogy mindenképpen ide temessék el. Már évekkkel ezelőtt megváltotta magának a sírhelyet. A rokonság nem igazán örült, de Nagyi a sarkára állt, és ragaszkodott hozzá, hogy, becsületes déli családhoz méltóan, tartásuk tiszteletben az elhunyt kívánságát.

Lena? Ideértünk.

Tudom.

Éreztem, ahogy a hangom, mintha csak átöleltem volna, megnyugtatta. Felnéztem a dombra, ahol ponyvát feszítettek ki a gyászolók fölé. Úgy tűnt, minden olyan lesz, mint egy megszokott gatlini

temetés alkalmával – ez, tekintve, hogy Macont búcsúztattuk, föltöbb csúfondárosan hatott.

Még nem kelt fel a nap, így alig tudtam a távolban kivenni a sírok körvonalát. Noha különböztek egymástól, egytől egyig roshtagsnak tűntek. A gyermekek nyughelyét jelző, parányi, ódon sírkövek egyenetlen sorai, aztán a burjánzó növényzettel benőtt családi kripták, majd a konföderációs katonák emléke előtt tisztelgő, apró rézkeresztekkel díszített, omladozó fehér oszlopok. Jubal A. Early tábornokot, akinek a szobra ott állt a városközpontban, letekintve a róla elnevezett parkra, szintén ide temették.

Megkerültük néhány kevésbé ismert Moultrie családi parcelláját, mely már oly régi volt, hogy a szélen álló magnóliafa sima törzse olyanira ránőtt a legmagasabb sírkőre, hogy nem lehetett megmondani, hol végződik az egyik, és hol kezdődik a másik. Azt viszont jól tudtam, hogy szent sírok ezek, tehát elértük a temető legrégebbi részét. Anyától megtanultam, hogy az összes régi gatlini sírkőre az elsőként felvéselt szó mindig a „Szent”.

Ahogy közeledtünk, és a szemem hozzászokott a sötétséghez, már tudtam, hová vezet a sáros, kavicsos ösvény. Eszembe jutott a füves lejtő és a magnóliákkal szegélyezett kőpad. Megjelent előttem Apa, ahogy ott ül, és képtelen megszólalni, megmozdulni. A lábaim nem akartak engedelmeskedni, mert ők is rájöttek, amire én. Macon nyughelyét mindössze egy magnóliafa választotta el Anya sírjától.

Kanyargós útjaink összefutnak.

Érzelmős sor volt ez egy még érzelmösebb versből, melyet Valentin-napra írtam Lenának. De itt, a temetőben igazzá vált. Ugyan ki gondolta volna, hogy a szüleink, azaz anyukám és a Lenához legközelebb álló személy, egyszer egymás melletti sírban fognak nyugodni?

Amma megfogta a kezem, és Macon sírhelyéhez vezetett.

– Itt álljunk meg!

A sírt körülvevő, derékig érő fekete kerítésen belülrre léptünk – ilyesmi csak a leggazdagabb gatliniek nyughelyét szegélyezte. „Fehér léckerítés”², holtak számára átalakítva. Néha valóban fehér lécből volt a kerítés, de ez most kovácsoltvasból készült. A nyikorgó ajtó túlburjánzó pázsitra nyílt. Macon sírhelye, gazdájához hasonlóan, egyéni jelleget öltött. Odabent a fekete ponyva alatt, a vésett fekete koporsó mellett sorakozott Lena családja: Nagyi, Del néni, Barclay bácsi, Reece, Ryan és Macon anyja, Arelia. Velük szemközt hosszú, fekete köpönyeget viselő nők és férfiak csoportja zsúfolódott össze, tisztes távolságban a koporsótól és a ponyvától is. Ennek ellenére mind csontszárazak maradtak. Az elém táru-ló kép templomi esküvőre emlékeztetett, ahol a padok közti átjáró két oldalán ülve, bizalmatlanul méregetik egymást a menyaszszony és a vőlegény rokonai. A koporsónál, Lena mellett egy idős férfi állt. Mi még éppen a ponyva alatt, a koporsó másik végénél találtunk helyet. Amma egyre erősebben szorította a karomat, majd előhúzta blúza alól az arany amulettet, melyet mindig magán viselt, és az ujjai közt morzsolgatni kezdte. Házvezetőnőnk enyhén szólva babonás volt, sőt, ennél jóval több: Látó. Hosszú leszárma-zási vonallal dicsekedhetett, több nemzedéknyi női előddel, akik tarot-kártyából olvastak, és kapcsolatot teremtettek a szellemvilággal. Ammának mindenre volt egy amulettje vagy bábuja. Az, amelyik a kezében volt, védelemre szolgált. Megszemléltem a szemközt álló Incubusokat, és láttam, hogy az eső nyom nélkül gördül le a vállukról. Csak remélni tudtam, hogy ők is azok közé tartoznak,

² Amerikában a fehér kerítés („pickket fence”) a birtokhatárt jelzi, és átvitt értelemben a jómódú, középosztálybeli életre utal. – A ford.

akik álmokkal táplálkoznak. Próbáltam elfordítani a fejem, de nem ment könnyen. Volt valami az Incubusokban, mely pók módjára behálózta – mint bármely valamirevaló ragadozó – és foglyul ejtette a Halandókat. Fekete szemük most a sötétségbe veszett, és már-már el lehetett volna hinni, hogy csak egy csapat hétköznapi embert látok. Néhányon közülük Macon öltözködési szokásait figyeltem meg: ők sötét öltönyt viseltek, finom anyagú felöltővel. Mások farmerben és bakancsban, hanyagul zsebre vágott kézzel inkább emlékeztettek építőmunkásokra, akik hazafelé menet beugrottak egy sörre. A velük levő nő feltehetően Succubus volt. Olvastam e lényekről, leginkább képregényekben, de akkoriban úgy gondoltam, hogy akárcsak a vérfarkasok, pusztán dajkamesékben léteznek. Most megbizonyosodhattam tévedésemről, ugyanis egy közülük – épp oly szárazon, mint férfitársai – itt áll előttem az esőben.

Az Incubusok meglehetősen különböztek Lena rokonaitól, akik mind ragyogó feketét viseltek. A pompás anyag magába szívta a kevés fényt, és úgy verte vissza, mintha maga volna a fény forrása. Korábban soha nem láttam őket így. Különösen festettek, főleg, ha arra gondoltam, a déli nőknek milyen szigorú öltözködési előírásoknak kell megfelelniük a temetések alkalmával. Lena középén helyezkedett el, és külseje ebben a pillanatban nem sok mágikus erőt sugallt. Szemközt állt a koporsóval, ujjait rezzenéstelenül nyugtatva rajta, mintha Macon tartaná tenyerében a kezét. Ruhája ugyanabból a csillámló szövetből készült, mint családtagjaié, de esetlenül lógott rajta és árnyaszerűvé tette. Fekete haja szoros copfba volt kötve, egyetlen kósza tincs sem hullott az arcára. A lány megtörtnek és oda nem illőnek tűnt, mintha valójában a másik oldalon lenne a helye: Macon másik családjával, odakint az esőben.

Lena?

A lány felemelte a fejét, és tekintetünk találkozott. A születésnapja óta, amikor egyik szeme aranyfényben kezdett ragyogni, míg a másik mélyzöld maradt, a két szín vegyülése sosem látott árnyalatot eredményezett. Lena szeme néha mogyoróbarna volt, más alkalommal pedig természetellenesen aranyló. Most inkább, a maga tompaságával és fájdalmával, a mogyoróhoz közelített. Úgy éreztem, ezt már nem bírom elviselni; legszívesebben felkaptam volna, hogy elvigyem innen messzire.

Beülhetnénk a Volvóba, és elhajthatnánk a part mentén Savannah-ig. Caroline nénikémnél menedékre lelnénk.

Újabb lépést tettem felé. A család szorosan a koporsó körül csoportosult, így ha közel akartam jutni a lányhoz, kénytelen voltam elhaladni az Incubusok mellett – de ez sem tántorított el.

Ethan, állj meg! Nem biztonságos...

Abban a pillanatban egy magas Incubus, akinek ádáz vadállattámadás nyomának tűnő sebhely éktelenkedett az arcán, felém fordította a fejét. A köztünk támadt feszültség tóba hajított kő által vert hullámokhoz hasonlóan fodrozta a levegőt. Megcsapott az áramlat, sőt úgy kiszorította a levegőt a tüdőmből, mintha csak behúztak volna egyet – mégsem tehettem semmit, mert bénultság vett erőt rajtam; tagjaim hasznavehetetlenül lógtak.

Ethan!

Amma szeme elkeskenyedett, de mielőtt közbeavatkozhatott volna, a Succubus a Sebhelyes vállára tette a kezét, és alig észrevehetően megszorította. Erre a másik egy szempillantás alatt eleresztett, mire a vérkeringés visszatért tagjaimba. Amma hálásan biccentett, a hosszú hajú, hosszú kabátot viselő nő azonban ügyet sem vetett rá, csak újra elvegyült társai közt. A brutális támadás nyomával

megbélyegzett Incubus újra felém fordult, és kacsintott. Szavak nélkül is értettem az üzenetet: *Viszlát az álmaidban!*

Fellélegezni sem volt időm, mire egy ősz hajú, ódivatú öltönyt és zsinórnyakkendőt viselő úriember lépett a koporsóhoz. Sötét szemével és fehér üstökével úgy festett, mint valami hátborzongató szereplő egy régi fekete-fehér filmből.

– A Sírigező – suttogta Amma. Engem inkább sírásóra emlékeztetett.

Az öregember megérintette a sima fekete fafelületet, mire a koporsó fedelén levő faragott dísz aranyfényben kezdett izzani. Régi címerhez hasonlított, amilyeneket múzeumokban, kastélyokban lehet látni. Dús lombkoronájú fát és madarat formázott, melyek alá napot és félholdat faragtak.

– Macon Ravenwood a Ravenwood-házból, Varjú és Tölgy, Föld és Levegő. Sötétség és Fény.

Az ember levette a kezét, és a fény is vele távozott, újra homályba burkolva a koporsót.

– Ezt a fényt Macon idézi elő? – kérdeztem suttogva Ammától.

– A fény csak jelkép. A koporsó üres. Ugyanis nem maradt semmi, amit el lehetne temetni. A Macon-félék úgy halnak meg, ahogyan mi: porrá lesznek. Csak náluk a folyamat gyorsabban megy végbe.

A Sírigező hangja ismét felerősödött.

– Ki szenteli e lelket a Másvilágnak?

Lena családja előrelépett.

– Mi – felelték kórusban mindannyian, kivéve a lányt, aki csak némán meredt maga elé.

– És mi – léptek az Incubusok közelebb a koporsóhoz.

– Akkor hát adjuk át őt a túlvilágnak. *Redi in pace, ad Ignem Atrum ex quo venisti.*

A Sírígéző a feje fölé emelte a fényt, mire az még vakítóbban ragyogott. – Menjetek békével, térjete vissza a Sötét Tűzbe, ahonnan jöttetek!

Azzal felhajította a fényt, melyből szikrák hullottak a koporsóra, beleégetve magukat annak fájába. Lena rokonsága és az Incubusok, mintegy varázsütésre, egyszerre felemelték a kezüket, és aprópénznél alig nagyobb ezüsttárgyakat kezdtek dobálni, melyek szintén a koporsóra hullottak, és elvegyültek az arany lángocskák között.

Az ég színe, jelezve, hogy lassan felkel a nap, éjféketéről kékre halványult. Hunyorogtam, hátha meglátom, mik ezek a tárgyak, de még mindig túl sötét volt.

– *His dictis, solutus est.* E szavakkal, szabaddá válik.

A koporsó ekkor szinte vakító fehér fényt bocsátott ki. Alig láttam már a Sírígézőt, pedig talán egy méterre ha állt tőlem. Olyan érzés lett rajtam úrrá, mintha a hangja messzire ragadott volna mindannyiunkat, s többé már nem a gatlini temetőben állnánk.

Macon bácsi! Ne!

A fény villámcsapásszerűen megvillant, majd kialudt. Újra a körben találtuk magunkat, virágokkal borított földhalom mellett. A koporsónak nyoma veszett. Del néni óvó mozdulattal átkarolta Reece-t és Ryant.

Macon elment.

Lena térdre zuhant a sáros fűben.

Macon sírhelyének kapuja, anélkül, hogy bárki egy ujjal hozzányúlt volna, nagy csattanással becsapódott mögötte. Számára még nem volt vége. Senki nem mozdult.

Lena?

Az eső szinte nyomban, még jobban rákezdett. A tomboló elemek is fokozták a lány erejét, aki Született volt, az Igézők világának leg-hatalmasabb fajtája. Talpra küzdötte magát.

Lena! Már nem lehet változtatni rajta!

A levegő hirtelen megtelt több száz szál olcsó fehér szegfűvel, művirágokkal, páfránylevelekkel és íriszekkel; felkapta a díszeket minden sírről, melyet az elmúlt egy hónapban meglátogattak, és lesodorta őket a lejtőn. A városlakók még ötven év múlva is emlegetni fogják azt a napot, amikor a légáramlat majd az összes magnóliát lesöpörte az Örök Nyugodalom Kertjéből. Az orkán végül oly ádázul fújt, hogy minden jelenlevő számára felért egy arculcsapással: kis híján feldöntött minket. Csak Lena maradt mozdulatlanul kiegyenesedve, és szorosan kapaszkodott a mellette álló sírkőbe. Haja kibomlott, és szabadon lobogott a szélben. A lányt már nem borította sötétség és árnyék. Épp ellenkezőleg: ő volt az egyetlen fényes pont a kavargó viharban, mintha az eget szétszakító aranysárga vilálmok egyenesen az ő testéből csaptak volna fel. Macon kutyája, Boo Radley, fülét hátralapítva nyüszített Lena lábánál.

Ő ezt nem akarná, Lena!

A lány a tenyerébe temette az arcát, mire egy hirtelen széllökés felkapta a nedves földhöz cövekelt ponyvát, és a jókora nejlontető megindult a virágok nyomában, lefelé a domboldalon.

Nagyi ekkor már közbelépett, lehunyta a szemét, és egy ujjával megérintette unokája arcát. Abban a pillanatban a vihar abbamaradt, és tudtam, az idős hölgy, mint Beleérző, bevetette a képességeit, és ideiglenesen magába szívta Lena erejét. A lány haragjának azonban még ő sem tudott gátat vetni; ehhez senki nem bizonyult elég erősnek.

A szél elállt, és az eső is csak enyhén szemerkélt. Nagyi elhúzta a kezét az unokájától, és kinyitotta a szemét.

A Succubus, aki furcsamód ziláltan festett, feltekintett az égre.

– Nemsokára pirkad.

A nap első halovány sugarai már valóban megjelentek a látóhatáron, és kezdtek áttörni a felhők fátylán, fényt és életet ragyogva a sírok egyenetlen sorai közé. Nem volt szükség további szavakra; az Incubusok levetették anyagi formájukat, melynek nyomán szívásra emlékeztető hang töltötte be a levegőt. Sőt, számomra inkább hasadó szövet zaját idézte az, ahogyan az eget szelve eltűntek szem elől.

Már megindultam volna Lena felé, Amma azonban a karomnál fogva visszarántott.

– Mi a baj? Már elmentek!

– Nem mind! Nézd csak...

Igazat beszélt. Az utolsó Incubus még ott támaszkodott egy síró angyalszoborral díszített, viharvert sírkőnek. Valamivel idősebbnek tűnt nálam, úgy tizenkilenc éves lehetett. Rövid, fekete haja volt, és a fajtájára jellemző sápadt arcbőre. A többi Incubusszal ellentétben azonban ő nem suhant el hajnalhasadás előtt. Miközben néztem, kilépett a tölgyfa árnyékából, egyenesen a ragyogó reggeli fénybe, majd lehunytt szemmel a nap felé fordította az arcát, mintha az csak neki sütné.

Amma tévedett, gondoltam, ő nem tartozhat közéjük. Itt áll, megmártózva a napfényben, amire egy Incubus képtelen volna. De akkor mi ő? És mit keres itt?

Közelebb jött, és mintha csak tudná, hogy nézem, tekintete találkozott az enyémmel. És akkor megláttam a szemét. Nem fekete volt, mint az Incubusoknak, hanem zöld, mint az Igézőknek.

A fiú megállt Lena előtt, zsebre dugta a kezét, és enyhén biccentett. Nem hajolt meg, de a maga esetlen módján mégiscsak a tiszteletét akarta kifejezni, és így, ha lehet, még őszintébbnek tűnt a gesztus. Átlépte a láthatatlan választóvonalat, és abban a pillanatban rokonszenves finom déli úriembernek tetszett; lehetett volna akár Macon Ravenwood fia is. Ettől rögtön megutáltam.

– Őszinte részvétem – mondta.

Azzal megfogta Lena kezét, és egy apró ezüstitárgyat csúsztatott a tenyerébe, olyat, amilyeneket a gyászolók Macon koporsójára dobáltak. A lány ujjai ráfonódtak az ajándéokra. Mielőtt egy mozdulatot is tettem volna, újra az a bizonyos összetéveszthetetlen hang hasított a levegőbe, és az ismeretlennek nyoma veszett.

Ethan?

Láttam, hogy Lena menten összeroskad az események súlya alatt – megviselte a veszteség, a vihar és még az utóbbi jelenet is.

Mire odaértem mellé és átkaroltam, már el is alélt. A karomban vittem le a lejtőn, el Macontól és a temetőtől.

Összegömbölyödve aludt az ágyamban, megszakításokkal egy napot és egy éjszakát. Néhány gally beleakadt a hajába, az arcára pedig rászáradt néhány sárpötty, de nem akart hazamenni a Ravenwood-birtokra, és nem is kérte erre senki. Nekiadtam a legrégebbi, legpuhább pulóveremet, és szorosan köré tekertem a legmelegebb takarónkat, de még így is reszketett, álmában is. Boo a lábánál örködött, Amma pedig időnként benézett hozzá. Én abban a székben ültem, amelyet egyébként soha nem használok, és kibámultam az égre. Nem nyithattam ablakot, mert még mindig tombolt a vihar.

Miközben Lena aludt, ujjai elernyedtek, és akkor láttam, hogy egy ezüstmadár van a kezében, egy veréb. Ezt kapta ajándékba Macon

temetésén az idegentől. Amikor megpróbáltam kivenni a kezéből, megszorította, és nem engedte el.

Két hónap elteltével sem tudtam úgy ránézni egy madárra, hogy ne halljam az eget széthasító hangot.

∞ ÁPR. 17. ∞

Az odaégett gofri

Négy tojás, négy csík szalonna, hatalmas adag (egy hadseregnek is elegendő), kizárólag természetes összetevőkből készített zabpelyhes házi keksz (Amma olyannyira tisztelőben tartotta a hagyományokat, hogy még fémkanalat sem használt a tészta elkészítésekor!), háromféle dzsem, végül egy darab vaj, mézzel leöntve. És ez még nem volt minden: a konyhaasztalon felvert tészta várakozott, hogy négyzet alakúvá és porhanyóssá váljon az ütött-kopott gofri-sütőben. Az elmúlt két hónap során Amma éjjel-nappal süttött-főzött. A konyhában egymás hegyén-hátán halmozódtak a jénai tálak, színültig telve sajttortával,³ rakott zöldbabbal, sült csirkével, és persze az elmaradhatatlan cseresznyesalátával, mely valójában öntőformában zselévé szilárdult cseresznye, ananász és Coca-Cola. Ezek mellett felfigyeltem még egy kókuszos tortára, egy narancsos tekerésre és egy gabonapálinkás pudingra hasonló édességre, de jól tudtam, ezzel sincs még vége. Amióta Macon meghalt, Apát pedig elvitték, Amma megállás nélkül süttött-főzött, hogy abba fojtsa bánatát.

³ Cheese grit: jellegzetes déli étel, lehet rakott vagy krémes állagú.

Mindketten tudtuk, hogy hiába. Amma Anya halála óta nem esett ilyen mély búskomorságba. Egy egész emberöltővel régebb óta ismerte Macont, mint én, vagy akár Lena. Függetlenül attól, mily különös és kiszámíthatatlan volt a kapcsolatuk, mindkettejük számára sokat jelentett. Barátság fűzte őket össze, noha elképzelhetőnek tartottam, hogy ezt egyikük sem lett volna hajlandó elismerni. De én akkor sem kételkedtem az igazságban, mely kiült Amma arcára és a konyhára is.

– Dr. Summers telefonált – közölte házvezetőnőnk.

Ez az orvos apám pszichiátere volt. Amma fel sem nézett a gofrisütőből, én pedig nem akadémkoskodtam azzal, hogy a gofri elkészítéséhez nem szükséges meredten bámulni a készüléket.

– És mit mondott?

A régi tölgyfa asztalnál ültem, és Amma hátát figyeltem, különösen a köténye masniját a derekán. Eszembe jutott, gyerekként hány-szor lopóztam házvezetőnőnk mögé azzal a szándékkal, hogy kioldozzam. Amma olyan alacsony volt, hogy a zsinór végei majdnem a kötény aljáig értek. Igyekeztem a lehető legtovább merengni ezen. Minden jobbnak tűnt, mint apámra gondolni.

– Úgy véli, nemsokára hazajöhet.

– Nagyszerű.

Hát persze, remek. Valójában nem tudtam örülni a gondolatnak, hogy apám hazatér Gatlinbe, és megint pizsamában járkal majd fel-alá a városban. Így is épp elég örült vett körül minket, alig győztem őket kerülgetni, amikor a gyászban süített egytálételeket vacsoraidő környékén elvittem az Első Metodisták székhelyére. Ami engem illet, nemigen tudtam, miként dolgozhatnám fel a bánatomat, Amma viszont az övét belegyúrta a süteménytésztába, és vonakodott bárkit is beavatni, mi zajlik a lelkében. Inkább az elkészült ételeket osztotta

meg másokkal, mint az érzéseit. Próbáltam egyszer, a temetés másnapján beszélni vele erről, de hamar rövidre zárta a témát.

– Ami történt, megtörtént. Aki elment, nem jön vissza. Macon Ravenwooddal nem valószínű, hogy újra találkozunk, sem ezen a világon, sem a másikon.

Akkor úgy tűnt, belenyugodott, de két hónappal később még mindig tepsiszám hordtam a süteményeket és a rakott ételeket az egyházi szervezetekhez. Amma egyazon éjszaka alatt két szeretett személyt is elveszített: apámat és Macont. Apám ugyan nem halt meg, de a konyhánkban nem érződött a különbség. Ahogyan Amma mondta, aki elment, nem jön vissza.

– Gofrit csinálók – zökentett vissza a jelenbe. – Remélem, éhes vagy!

Feltételeztem, ez lesz minden, amit ma reggel hallok tőle. Fogtam a csokistejes dobozt, és szokásom szerint teletöltöttem a poharamat. Amma azelőtt mindig kifogásolta, ha ezt ittam reggelire. Most viszont azt is szó nélkül hagyta volna, ha egy egész karamellás roládot bekebelezek, és ettől csak még rosszabbul éreztem magam. Ennél is árulkodóbb volt, hogy a *New York Times* vasárnapi száma ezúttal nem volt kinyitva a keresztrejtvényrovatnál, és fekete, tűhegyes HB-s ceruzája a fiók mélyén pihent.

Amma kibámult a konyhaablakon a felhős égre.

SZŰK-SZA-VÚ. Vízzintes hét, és azt jelenti, Ethan Wate, hogy az illető egy kuka. Máskor Amma így beszélt volna.

Belekortyoltam a csokis tejbe, és kis híján megfulladtam. Túl édes volt, Amma meg túl hallgatóg. Ebből tudtam, hogy a dolgok megváltoztak.

Meg abból, hogy az odaégetett gofri füstje terjengett a konyhában.

Iskolába kellett volna mennem, ehelyett azonban a 9-es utat választottam, és megindultam Ravenwood felé. Lena a születésnapja óta nem jött be. Macon halála után Harper igazgató nagylelkűen engedélyezte, hogy a lány otthon tanuljon egy magántanár segítségével, amíg nem érzi úgy, hogy vissza tud jönni Jacksonba. Tekintve, hogy az iskola vezetője Mrs. Lincoln melléállt a hadjáratában, melylyel a téli bál után igyekezett kirúgatni Lenát, valószínűleg remélte, hogy az a nap sosem jön el.

Beismerem, kicsit irigykedtem. Lenának nem kellett hallgatnia Mr. Lee motyogását az Északi Agresszió Háborújáról és a Konföderáció szenvedéseiről, és nem kellett angolon a jó szem oldalán ülnie. Csak én és Abby Porter ültünk ott, így nekünk kellett megválaszolni az összes kérdést a *Dr. Jekyll és Mr. Hyde*-dal kapcsolatban. Mi sarkallja Dr. Jekyllt arra, hogy Mr. Hyde-dá váljon? A két figura valóban annyira különbözik egymástól? Senkinek nem volt erről a leghalványabb fogalma sem, így a rossz szem oldalán mindenki aludt.

De a Jackson nem volt már ugyanaz Lena nélkül, legalábbis számomra biztosan nem. Ezért két hónap elteltével már könyörögtem neki, hogy jöjjön vissza. Előző nap megígérte, hogy megfontolja a dolgot, mire én rávágtam, hogy ezen gondolkodhat útban az iskola felé is.

Azon kaptam tehát magam, hogy az elágazásnál elfordulok. Ez volt a mi utunk, az enyém és Lenáé. Az, amelyik letérített a 9-es útról, egészen Ravenwoodig azon az estén, amikor megismerkedtünk. Akkor jöttem rá, hogy ő az a lány, aki már azelőtt is folyton megjelent az álmaimban, hogy egyáltalán Gatlinbe költözött volna.

Alighogy rátértem az útra, máris meghallottam a dalt. Hangjai olyan természetességgel áradtak szét a Volvóban, mintha csak bekapcsoltam volna a rádiót. Ugyanaz a dallam. Ugyanaz a szöveg. Ugyanaz, ami két álló hónapja szólt, ha bekapcsoltam az iPodomat, ha a plafont bámultam, vagy újra és újra elolvastam az *Ezüst Utazó* ugyanazon oldalát anélkül, hogy az értelmét felfogtam volna. Tizenhét hold. Ott volt mindenütt. Próbáltam váltogatni a rádióállomásokat, de mit sem ért. A dal most már nem a hangszórókból harogott, hanem a fejemben, mintha csak valaki keltálta volna nekem.

*Tizenhét hold, tizenhét év
Sötét és Fény a szemedben ég
A nem zöld, az igen aranyló,
Tizenhét lesz az utolsó.*

A dal elhallgatott. Tudtam, hogy nem szabad figyelmen kívül hagynom, de azt is, hogyan reagált Lena minden egyes alkalommal, amikor megpróbáltam előhozakodni a témával.

– Ez csak egy dal – felelte közönyösen. – Nincs semmi jelentősége.

– Mint ahogyan a „Tizenhat hold” sem jelentett semmit? Ez rólunk szól!

Nem számított, hogy ezt neki is tudnia kellett, nem gondolhatott mást. Ez volt az a pillanat, amikor Lena rendszerint átváltott védekezésből támadásba, és a beszélgetés kisiklott.

– Úgy érted, rólam szól? Sötétség vagy fény? Vajon Sarafine-t választom, hogy együtt maradhassunk? Ha te már eldöntötted, hogy a Sötét oldalt kellene választanom, miért nem mondd ki egyenesen?

Ekkor általában, hogy témát váltsak, hebegni kezdtem valami bardságról. Végül megtanultam hallgatni az egészeztől. Így hát többet

nem beszéltünk a fejemben ismétlődő dalról, pedig ő is ugyanúgy hallotta.

Tizenhét hold. Tudtam, hogy nem kerülhetjük el.

Biztosra vettem, hogy a dal Lena Kiválasztásáról szól, arról a pillanatról, amikor örökre Fényhozóvá vagy Sötét Igézővé válik. És ez csak egy dolgot jelenthet: hogy *még* egyik oldal sem választotta ki magának. Még nem. „A nem zöld, az igen aranyló”? Tudtam, mire utal a dal – a Sötét Igézők arany vagy a Fényhozók zöld szemére. Lena születésnapjának, Tizenhatodik Holdjának éjszakája óta próbáltam győzködni magam, hogy vége, Lenát nem fogják kiválasztani, ő valami úton-módon meg fogja úszni. Ez a lány semmilyen tekintetben nem mondható hétköznapiinak, miért ne lehetne ebben is kivételes?

De tudtam, hogy ez nem így van. A *Tizenhét hold* volt rá a bizonyíték. A *Tizenhat holdat* hónapokon át hallottam Lena születésnapja előtt, mintegy az eljövendő események előjeleként. Most megváltozott szöveggel, de ugyanez történt, és tudtam, a dolog újabb hátborzongató jóslatra utal. Sorsának el kellett volna dőlnie, és Lena nem választott. A dalok sosem hazudtak. Legalábbis eddig így volt.

Gondolni sem akartam erre. Miközben felfelé hajtottam a Ravenwood-birtok kapujáig vezető hosszú emelkedőn, még az a hang is, ahogy az autó kerekei megcsikordultak a kavicsos ösvényen, az elkerülhetetlen igazságot hajtogatta. Ha tényleg sor kerül a Tizenhetedik Holdra, akkor az egésznek nem volt semmi értelme, és Macon is hiába halt meg!

Lenának mindenképpen választania kell a Fény és a Sötét között, és akárhogy is dönt, örökre megpecsételi sorsát. Az Igézők számára nem létezik visszaút, nem állhatnak át egyik oldalról a másikra. És ha a lány végül elkötelezi magát, az a fél családjának az életébe

fog kerülni. Vagy a Sötét Igézők vagy a Fényhozók – az átok szerint csak az egyik oldal élheti túl. De hogyan reménykedhetünk abban, hogy egy olyan családban, ahol Igézők egész nemzedékeinek a legcsekélyebb beleszólásuk sem volt abba, hogy a tizenhatodik születésnapjukon melyik oldal választja ki őket, Lena majd önállóan hozhatja meg a döntését?

A lány másra sem vágyott egész életében, mint hogy ő választhassa meg a sorsát. Most, hogy megnyílt előtte a lehetőség, olybá tűnt az egész, mint valamiféle kegyetlen, kozmikus tréfa.

Lefékeztem a kapunál, leállítottam a motort, és behunyt szemmel felidéztem az egyre fokozódó pánikot, a látomásokat, az álmokat, a dalt. Ez alkalommal már nem lesz ott Macon, hogy elejét vegye a boldogtalan végkifejletnek. Nem maradt már senki, aki kihúzhatta volna minket a bajból, mely egyre közeledett.

∞ ÁPR. 17. ∞

Citrom és hamu

A mikor lefékeztem Ravenwood előtt, Lena az omladozó verandán ült, és várt. Ódivatú inget viselt farmerrel, és az elnyűtt Chuck Taylor cipőjét. Egy másodpercig úgy tűnt, lehetnének akár három hónappal korábban is, és ez is csak egy átlagos nap. De rajta volt Macon egyik csíkos zakója is – már nem lehetett tagadni a változást. Most, hogy a tulajdonos eltávozott, világosan érezni lehetett, hogy valami nincs rendjén Ravenwooddal. Olyan volt, mint a Gatlini Megyei Könyvtár az egyetlen könyvtárosa, Marian nélkül, vagy Az Amerikai Forradalom Leányai, az AAFL a leglelkesebb tag, Mrs. Lincoln nélkül. Vagy a szüleim dolgozószobája Anya nélkül.

Valahányszor eljöttem, Ravenwood mindig egyre rosszabbul festett. Ahogy végigtekintettem a szomorúfüzekből álló fasoron, alig tudtam elhinni, hogy a kert ilyen gyorsan tönkrement. Azok a növények, melyekről Amma gyermekkoromban a lelkemre kötötte, hogy gondosan ki kell őket gyomlálni, ellepték a kiszáradt földet. A magnóliafák alatt jácint vegyült hibiszkusszal, és napraforgók nőttek a nefelejcek között. A kert olyan benyomást keltett,

mintha maga is gyászolna, ami nagyon is elképzelhetőnek tűnt. A Ravenwood-ház mindig is saját személyiséggel bírt – miért ne lehetne ez igaz a kertre is? Lena mély gyásza valószínűleg tovább rontotta a helyzetet. Az épület tükrözte a hangulatát, csakúgy, mint korábban nagybátyját.

Amikor Macon meghalt, Lenára hagyta Ravenwoodot, és időnként megfordult a fejében, hogy talán jobb lett volna, ha másképp dönt. Az épület napról napra zordabbá vált, hiába reménykedtem a helyzet javulásában. Minden alkalommal, amikor felhajtottam a dombra, azon kaptam magam, hogy lélegzet-visszafojtva kutatok az élet legcsekélyebb jele után, és arra várok, hogy megpillantsak valamit, ami a változás ígérését hordozza magában. De amikor felértem, csak újabb csupasz ágak meredtek rám.

Lena beszállt a Volvóba, de rögtön vonakodásának adott hangot.

– Nem akarok menni.

– Az iskola nem olyan hely, ahová bárki is kifejezetten vágyik.

– Tudod, hogy értem. Szörnyű az a hely. Inkább itthon maradok, még ha latint is kell tanulnom egész nap.

Hát ez nem lesz könnyű, gondoltam. Hogy győzzem meg arról, hogy eljőjön valahova, ahol én sem vagyok szívesen? A gimnázium pocsék egy hely. Ez vitathatatlan igazság, és az, aki kitalálta, hogy ezek az ember életének legszebb éve, vagy be volt rúgva, vagy csak áltatta magát. Úgy láttam, a fordított pszichológia az egyetlen esélyem.

– Azt mondják, a gimnáziumi évek a legrosszabbak az ember életében.

– Tényleg?

– Tényleg. Vissza kell jönnöd.

– És egész pontosan miért is fogom ettől jobban érezni magam?

– Nem tudom. Talán a gimnázium olyan rossz, hogy utána ehhez képest az egész hátralevő életed nagyszerűnek fog tűnni.

– A te logikád szerint Harper igazgatóval kellene töltenem a napot.

– Vagy beállhatnál pomponlánynak.

Lena az ujja körül csavargatta a nyakláncát, mire az összegyűjtött emléktárgyai egymáshoz ütődtek.

– Igazán csábító.

Elmosolyodott, majdnem felnevetett, és akkor már tudtam, hogy velem jön.

Lena egész úton némán a vállamra hajtotta a fejét. Mikor a parkolóba értünk, nem tudta rászánni magát, hogy kiszálljon az autóból. Nem mertem leállítani a motort.

Savannah Snow, a Jackson gimi szépségkirálynője haladt el mellettünk, miközben szűk felsőjét igazgatta. Mögötte első udvarhölgye, Emily Asher haladt, és az autókat kerülgetve SMS-t írt. Amikor észrevett minket, megragadta barátnője karját. Megálltak, ahogy egy jól nevelt gatlini lányhoz illik, ha olyannal találkozik, aki nemrégiben veszítette el egy rokonát. Savannah magához szorította a könyveit, és szomorúan ingatta felénk a fejét. Olyan hatást keltett, mintha egy régi némafilm szereplője lenne.

A nagybácsid már egy jobb helyen van, Lena. Odafent áll a gyöngyházfényű kapuk előtt, ahonnan angyalok kórusa vezeti őt szerető teremtőjéhez – tolmácsoltam Lenának, de ő nélkülem is tudta, mit gondolnak.

Hagyd abba!

Lena az arca elé emelte gyűrött spirálfüzetét, így próbált eltűnni. Emily felemelte a kezét, és félszegen intett. Félreállt az utunkból, így

jelezve, hogy nem csak jól nevelt, de jóérzésű is. Ahhoz sem kellett gondolatolvasónak lennem, hogy megfejtsem, az ő fejében mi jár.

Nem megyek oda hozzád, mert nem akarlak zavarni a gyászodban, édes Lena Duchannes. De, és ezt őszintén mondom, mindig számíthatsz rám, melletted állok, ahogy azt a Szentírás és anyukám tanítja.

Emily biccentett Savannah-nak, mire a két lány oly lassú és szomorú léptekkel vonult el, mintha nem éppen ők alapították volna az Órangyalok nevű társaságot, a polgárőrség jacksoni változatát, melynek más célja sem volt, mint kirúgatni Lenát az iskolából. Bizonyos szempontból ez a fajta viselkedés még bántóbb volt. Emory a két lány után szaladt, de amikor meglátott bennünket, ünnepélyesen lelassította lépteit, és az autómhoz érve megveregette a motorháztetőt. Hónapok óta nem szólt hozzám egy szót sem, most meg úgy tett, mintha együtt érezne. Ennyi képmutatót egy rakáson...

– Ne mondj semmit – szólt Lena, és összegömbölyödött az anyósülésen.

– El se hiszem, hogy nem vette le a sapkáját. Az anyukája laposra veri, ha hazaér.

Leállítottam a motort.

– Ha jól csinálod, te is bekerülhetsz a szurkolócsapatba, édes Lena Duchannes.

– Mind olyan... olyan...

Annyira dühösnek tűnt, hogy legszívesebben már visszaszívtam volna, amit az imént mondtam. De hát, az egész nap folyamán erre lehetett számítani, és azt akartam, hogy felkészüljön, mielőtt átlépi a Jackson kapuját. Jól tudtam, hogy megy ez, én is sokáig voltam „a szegény Ethan Wate, akinek tavaly meghalt az anyukája”.

– Képmutató?

Ez még enyhe kifejezésnek tűnt.

– Birkák.

Ez is.

– Nem akarom, hogy bármi közöm legyen hozzájuk, még egy asztalhoz sem ülnék velük. Rám se nézzenek! Jól tudom, hogy Ridley vette rá őket a hatalmával, de ha nem rendeztek volna partit a születésnapomon... ha bent maradtam volna a házban, ahogy Macon bácsi kérte...

Jól tudtam, mit akar mondani. Azt, hogy akkor lehet, még mindig élne.

– Ezt nem tudhatjuk, Lena – próbáltam vigasztalni. – Lehet, Sarafine akkor is megtalálta volna a módját, hogy eljusson hozzád!

– Gyűlölnek, és ez így van jól.

Haja göndörödni kezdett, és egy pillanatra azt hittem, mindjárt kitor a felhőszakadás. Tenyerébe rejtette az arcát, mit sem törődve a könnyekkel, melyek eláztatták zabolátlan fürtjeit.

– Valaminek muszáj változatlanul maradnia. Én a legkevésbé sem hasonlítok rájuk.

– Gondolom, nagyon meglep, ha elárulom, soha nem is hasonlítottál, és soha nem is fogsz.

– Tudom, de valami megváltozott. Minden megváltozott.

Kinéztem az ablakon.

– Nem minden.

Boo Radley viszonzta a pillantásomat. A mellettünk levő parkolóhely kopott fehér választóvonalán ült, mintha csak erre a percre várt volna. Boo, jó Igéző kutya módjára, továbbra sem szűnt meg mindenüvé követni Lenát. Eltűnődtem, vajon hányszor akartam elvinni az ebet autóval, hogy megtakarítsak neki egy kis időt. De amikor kinyitottam neki az ajtót, soha nem szállt be, és most sem mozdult.

– Jó, ahogy gondolod – mondtam. Már csuktam volna be az ajtót, de a kutya hirtelen meggondolva magát, felugrott az ölembe, átvette magát a sebességváltón, és Lena ölébe pattant. A lány kedvence bundájába fúrta az arcát, és mélyeket lélegzett, mintha a kutyából áradó levegő más lett volna, mint az iskoláé.

A fekete haj és a fekete bunda egyetlen borzas gombolyaggá változott. Egy darabig az egész világmindenség törekenynek hatott, mintha pusztán attól széteshetne, hogy rosszul veszem a levegőt, vagy hirtelen mozdulatot teszek.

Tudtam, mit kell tennem. A megérzés a homályból tört elő, de olyan erősen, mint az álmok, melyekben először pillantottam meg Lenát. Mindketten ugyanazt álmodtuk, ráadásul e rémképek oly valóságosnak tűntek, hogy igazi sarat hagytak a lepedőmön, vagy igazi folyóvizet csepegtettek a szobám padlójára. Ez az érzés ugyanilyen erővel hatott rám.

Tudnom kellett, mit lépjek. Nekem kellett felismernem a helyes irányt. Adott helyzetében a lány nem látta tisztán az utat, így csak rám hagyatkozhatott.

Közel járt hozzá, hogy teljesen elvesszen, és én ezt semmiképp sem engedhettem.

Beindítottam a motort, és kitolattam. Csupán a parkolóig jutotunk, de meg se kellett szólalnia, tudtam, jobb lesz, ha hazaviszem Lenát. Boo egész úton csukva tartotta a szemét.

Fogtunk egy régi takarót, és Genevieve sírja mellett, egy kis füves tisztáson, a márvány síremlék és az omladozó sziklafal között összebújtunk alatta. Minden oldalról megfeketedett fák és fűcsomók vetek körül minket, alig néhány zöld folt tarkította itt-ott a keményre

szikkadt talajt. De ez még így is a mi helyünk volt. Ahol először beszélgettünk, miután Lena egy pillantásával – és Igéző hatalmával – betörte angolórán az ablakot. Del néni nézni sem bírta a leégett tetemet és a romokban heverő kertet, Lenát viszont ez nem érdekelte. Itt látta utoljára Macont, így itt biztonságban érezte magát. A tűz nyomai furcsamód meghittnek, sőt egyenesen megnyugtatónak hatottak. A lángok jöttek, letaroltak mindent, ami az útjukba került, majd odébbálltak. A lepusztult környezet olyan érzést keltett, hogy már semmitől nem kell félni.

A fű zöld volt és harmatos. Szorosabbra húztam magunkon a takarót.

– Bújj közelebb, reszketsz!

Lena elmosolyodott, anélkül, hogy rám nézett volna.

– Mióta kell okot keresni arra, hogy hozzád bújjak?

A vállamra hajtotta a fejét, és csendben ültünk, testünkkel melegítettük egymást. Összekulcsoltuk az ujjainkat, mire elektromosság futott végig a karomon. Mindig ez történt, ha megérintettük egymást: enyhe áramütés, mely idővel egyre erősödött, zord mementó gyanánt, hogy egy Igéző és egy Halandó nem alkothat egy párt, vagy ha mégis, az a Halandó életébe fog kerülni.

Felnéztem a göcsörtös fekete faágakra és a szürke égre. Emlékezetembe idéztem a napot, amikor először követtem Lenát ebbe a sírkertbe, és zokogva találtam őt a magasra nőtt fűben. Néztük, ahogy a szürke felhők eltűnnek a kék égről – Lena mozgatta őket, a pusztá gondolataival. A kék ég – ez voltam neki én. Ő volt Lena, a Hurrikán, én pedig Ethan Wate, a Kőszikla, akire mindig számíthatott. El sem tudtam képzelni az életem nélküle.

– Nézd! – magasodott fölém Lena, és az üszkös fekete ágak közül kibukkanó hibátlan, sárga citromra mutatott. Az egyetlenre az egész

hamulepte kertben. Leszakította, mire fekete pernye kezdett szál-
lingózni. Nézte, ahogy a sárga gyümölcs ragyog a tenyerén, majd
visszadólt a karjaimba.

- Nézd! Nem égett le minden.
- Minden visszánő majd, Lena.
- Tudom.

Hangjából ítélve annyira mégsem volt erről meggyőződve. To-
vább forgatta a citromot a kezében.

- Jövő ilyenkorra már semmi nem lesz fekete.

Lena felnézett a fejünk fölött lógó ágakra és az égre. Megcsókol-
tam a homlokát, az orrát, a hibátlan, hold alakú anyajegyét az ar-
cán, ő pedig egyre közelebb húzódott hozzám.

- Minden zöld lesz. Még ezek az ágak is.

Összedugtuk a lábunkat, lerúgtuk a cipőnket, és ahogy meztelen
bőrünk érintkezett, a jól ismert elektromosságot éreztem. Oly kö-
zel voltunk egymáshoz, hogy Lena tincsei az én arcomba hullottak.
Rájuk fújtam, mire odébb libbentek.

A lány magával ragadott, elsodródtam a hullámmal, mely össze-
kötött s egyúttal el is választott minket. Lehajoltam, hogy a száját
is megcsókoljam, mire az orrom elé tartotta a citromot.

- Szagold meg! – biztatott.
- Olyan illata van, mint neked.

Citrom és rozsmaring, az illat, ami Lenához vonzott, amikor elő-
ször találkoztunk. A lány is szimatolt, majd elfintorodott.

- Fanyar, mint én.
- Nekem te nem vagy fanyar.

Addig öleltem magamhoz, míg a hajunk tele lett fűvel és hamu-
val, és a savanyú citrom elveszett valahol a lábunknál a takaró alatt.
Égett a bőröm, mint a tűz. Igaz, hogy az utóbbi időben valahányszor

megfogtam a kezét, csak csípős hideget éreztem, de amikor csókolóztunk – úgy igazán –, akkor elöntött a forróság. Imádtam őt, minden porcikáját, és azt sem bántam volna, ha sejtenként eléget. Addig csókolóztunk, míg végül a szívem hevesen ugrált, és minden, amit láttam, hallottam és éreztem, kezdett lassan elhomályosulni...

Lena, az én érdekemben, ellökött magától, és miközben feküdtünk a fűben, próbáltam levegőhöz jutni.

Jól vagy?

Igen... jól...

Ez nem felelt meg a valóságnak, de semmi mást nem mondtam. Hirtelen égett szagot éreztem, és rájöttem, hogy a takaró az. Az alsó fele, ahol a földhöz ért, füstölt.

Lena felállt, és felkapta a takarót. Alatta a fű megpörkölődött, és úgy nézett ki, mintha letaposták volna.

– Ethan! Nézd a fűvet!

– Mi van vele?

Még mindig nem kaptam rendesen levegőt, de próbáltam nem mutatni. Lena születésnapja óta, ami a fizikai részt illeti, a dolgok csak rosszabbodtak. Nem tudtam lemondani az érintéséről, noha az időnként elviselhetetlen fájdalmat okozott.

– Leégett.

– Fura.

A szemembe nézett, tekintete egyszerre volt sötét és ragyogó. Végighúzta a kezét a fűvön.

– Ez miattam van.

– Hát, elég tüzes vagy.

– Nem igaz, hogy most is képes vagy viccelődni! Ez egyre rosszabb lesz!

Leültünk egymás mellé, és végignéztünk azon, ami Greenbrierből megmaradt. Annak a másik tűznek az erejét mértük fel.

– Akárcsak anyám – jegyezte meg keserű hangon.

A Csapásosztókat a tűzről lehetett felismerni. A Sarafine által keltett lángok Lena születésnapjának éjszakáján porig égettek itt mindent. Most pedig Lena akaratán kívül is tüzet gyújtott. Összeszorult a gyomrom.

– A fű is vissza fog nőni.

– És ha én nem akarom? – kérdezte halkán, furcsa hangon, miközben újabb marék megfeketedett füvet szórt ki ujjai közül.

– Hogyhogy?

– Miért kellene, hogy visszanőjön?

– Mert az élet megy tovább, Lena. A madarak fészket raknak, a méhek beporozzák a virágokat, a magvak szétszóródnak, és minden visszánő.

– Hogy aztán újra leégjen, csak mert együtt leszünk.

Tudtam, ha úrrá lett Lenán ez a hangulat, nincs értelme vitatkozni vele. Megtanultam már ezt akkoriban, mikor Amma búskomorságba esett.

– Előfordulhat – mondtam.

Lena felhúzta a térdét, és állával rátámaszkodott. Árnyéka jóval nagyobbak mutatta őt, mint amilyen valójában volt.

– De akkor is szerencsés vagyok – tettem hozzá.

Addig mozgattam a lábam, amíg a fénybe nem ért, és az árnyékom az övéhez simult.

Ott ültünk egymás mellett, úgy, hogy a vállunk nem ért össze. A lemenő nappal a fekete fák árnyai elnyúltak, majd a szürkületbe vesztek. Szótlatlanul hallgattuk a kabócákat, és próbáltunk nem gondolni semmire. Aztán újra eleredt az eső.

Zuhanás

A következő pár hét során összesen három alkalommal sikerült rávennem Lenát, hogy mozduljon ki velem. Egyszer moziba mentünk Linkkel, aki másodikos korom óta a legjobb barátom, de a lányt még kedvence, a karamellás csokigolyóval kevert popcorn sem vidította fel. Egy másik alkalommal átjött hozzánk, és miközben Amma melaszos sütijét majszoltuk, egész álló nap zombifilmeket néztünk. Nálam ez már ki is merítené az álomrandi fogalmát, most mégsem sült el valami jól a dolog. Legutoljára sétára indultunk a Santee partján, de tíz perccel és úgy hatvan rovarcsípéssel később már vissza is fordultunk. Egy szó, mint száz, Lena sehol sem érezte jól magát.

Ma végre változás történt. Végre nyugalmat talált, noha olyan helyen, ahol végképp nem számítottam volna rá.

Amikor beléptem a szobájába, a mennyezeten találtam szétvetett tagokkal. Haja fekete legyezőként terült szét a feje mellett.

– Mióta tudod ezt megcsinálni?

Mostanra már hozzászoktam Lena képességeihez, de a tizenhatodik születésnapja óta csak még erősebbé és szeszélyesebbé vált,

mintha, nehézkesen ugyan, de végül lassan kiteljesedne Igéző valójában. Minden nappal, ahogy igyekezett felmérni egyre növekvő képességeinek a határait, egyre kiszámíthatatlanabbá is vált. Az utóbbi időben próbálkozásai leginkább a bajkeverésben merültek ki.

Egyszer például Link Roncs nevű járgányában az iskolába tartottunk, és a rádióban – mintha a helyi állomás adná le – megszólalt barátom zenekarának egyik száma. Link olyannyira megrökönyödött, hogy jó kétlábnyi szakaszon letarolta Mrs. Asher sövényét.

– Véletlen volt – közölte Lena sunyi vigyorral. – Nem akar kimenni a fejből a dallam!

Soha, egyszer nem fordult elő, hogy Link bármelyik szerzeménye a fülébe mászott volna bárkinek. Ő azonban hitt neki, és az eset végül tovább növelte Link amúgy sem csekély egóját.

– Mit is mondhatnék? – vigyorgott. – Hiába, ilyen hatást teszek a lányokra! Bársonyos hangomtól olvadnak, mint a vaj!

Egy héttel később az előcsarnokban ácsorogtunk, amikor Lena megjelent előttem, és mikor becsöngettek, jó erősen megölelt. Azt hittem, végre úgy döntött, hogy újra iskolába fog járni; de rá kellett jönnöm, valójában nincs is jelen! Csak valamiféle kivetítés volt – vagy ahogy az Igézők világában nevezik azt, amikor valaki balekot csinál a barátjából. Link azt hitte, őt akarom átölelni, ezért aztán napokig „Cicafiúnak” hívott.

– De hát hiányoztál! Ez olyan nagy bűn?

Lena azt hitte, vicces volt, én viszont már szinte azt kívántam, bár lépne közbe Nagyi, és ítélné szobafogságra – vagy bármire, amivel a Születetteket szokták büntetni, ha kihágást követnek el.

Ne gyerekeskedj már! Mondtam, hogy sajnálom!

Éppolyan veszélyes vagy, mint Link ötödikben, amikor szívószállal kiszívta anya paradicsomaiból a levét!

Nem teszek többé ilyet, esküszöm!

Link is pont ugyanezt ígérte!

De be is tartotta, nem?

Igen. Amikor már nem természetünk több paradicsomot.

– Gyere le!

– De itt fent jobban érzem magam.

Megragadtam Lena kezét. Hullámok csaptak fel a karomon, de nem engedtem el, hanem lehúztam az ágyra magam mellé.

– Jaj!

Nevetett. Láttam, hogy rázkódik a válla, még így is, hogy hátat fordított. Persze az is lehet, hogy nem nevetett, hanem sírt, ami akkoriban ritkábbá vált. A könnyek ugyanis elapadtak, de felváltotta őket valami sokkal rosszabb. Az üresség.

Az üresség igen félrevezető. Ezt a legnehezebb leírni vagy helyrehozni, és ennek a legnehezebb gátat vetni.

Akarsz róla beszélni, Lena?

Miről?

Közelebb húztam magamhoz, fejünket egymásnak döntöttük. A remegése csillapodott, én pedig olyan szorosan öleltem őt, ahogy csak tudtam. Olyan volt, mintha még mindig a plafonon lebegne, és én rajta csüngnék.

Semmiről.

Nem kellett volna panaszkodnom a mennyezet miatt. Vannak annál észbontóbb helyek is. Például az, ahol akkor voltunk.

– Nem tetszik ez nekem!

Csurgott rólam a veríték, de nem tudtam megtörölni az arcomat, a kezemmel ugyanis muszáj volt kapaszkodnom.

– Érdekes – mosolygott le rám Lena. – Mert nekem meg nagyon tetszik.

Haja lobogott a szélben, melyről nem tudtam eldönteni, milyen eredetű.

– Különben is, mindjárt ott vagyunk!

– Nem fogod fel, micsoda örültséget csinálunk, ugye? Ha erre jön egy rendőr, letartóztatnak minket, vagy beutalnak Apa mellé a Kék Horizontba!

– Ez nem örültség, hanem romantika! A párok ide szoktak járni.

– Lena, amikor azt mondtam, hogy az emberek a víztoronyhoz járnak, nem a tetejére gondoltam!

A tetejére, amitől alig néhány perc választott el minket. Csak mi ketten, meg az ingatag vaslétra úgy százlábnyi magasságban a föld felett, és a vakítóan kék karolinai ég.

Igyekeztem nem lenézni.

Lena beszélt rá, hogy másszunk fel a tetejére. Volt valami különös izgatottság a hangjában, amivel rávett a dologra: reménykedtem, hátha egy ekkora örültségtől majd megint ugyanolyan jól fogja érezni magát, mint amikor legutoljára itt voltunk.

Boldogan mosolygott a piros pulóverében. Nem felejtettem el; egy vörös fonaldarab ott lógott a nyakláncán, a többi emlékekkel együtt.

Biztosan neki is eszébe jutott. Így hát ott másztunk, felfelé a létrán, és nehogy véletlenül lenézzünk, felfelé szegeztük a tekintetünket.

Amikor végre felértünk a torony tetejére, és elénk tárult a táj, rájöttem, hogy Lenának volt igaza. Ott fent tényleg jobb volt. Minden olyan távolinak tűnt, hogy szinte jelentőségét veszítette.

A lábamat lógatva ültem a tető peremén, és így szóltam:

– Anya gyűjtötte a régi víztornyok képeit.

– Tényleg?

– Igen, úgy, ahogy a Nővérek gyűjtik a kanalakat. Anyát azonban inkább a víztornyok és a Világkiállítás képeslapjai érdekelték.

– Én azt hittem, minden víztorony úgy néz ki, mint ez. Mint egy nagy fehér pók.

– Valahol Illinois-ban van egy, ami olyan, mint egy ketchupos üveg!

Lena nevetett.

– És olyan is van, ami úgy néz ki, mint egy kis ház, ilyen magasan – mutatta –, a föld felett.

– Ott kellene lalnunk. Egyszer felmennék, és soha többé nem jönnek le.

Hátradőlt a naptól átmelegedett, fehérre festett lemezre, majd így folytatta: – Szerintem az itteni víztoronynak barack formájúnak kéne lennie, egy hatalmas gatlini őszibaracknak.

Én is ledőltem mellé.

– Már létezik ilyen, de nem Gatlinben van, hanem odaát Gaffneyben. Úgy látszik, nekik hamarabb eszükbe jutott.

– És mit szólnál a pitéhez? Kifesthetnénk ezt a tartályt úgy, hogy Amma pitéihez hasonlítson. Biztos tetszene neki!

– Olyat még nem láttam. De Anya gyűjteményében volt egy olyan, ami úgy nézett ki, mint egy kukoricacső.

– Mégis inkább a háznál maradnék – mondta Lena, miközben feltekintett az égre, ahol nyoma sem volt felhőknek.

– Nekem jó lenne a kukoricás, vagy a ketchupos üveg alakú is, ha te ott lennél!

Lena a kezem után nyúlt, és sokáig úgy maradtunk, Summerville sima, fehér víztornyának szélén, letekintve Gatlin megyére, mintha parányi játékváros lenne parányi emberfigurákkal, olyan kicsi, mint a karácsonyi makett, melyet Anya rakott oda minden évben a fa alá.

Ilyen apró emberkéeknek hogyan is lehetnének problémái?

– Figyelj, hoztam neked valamit! – szólaltam meg, mire Lena felült, és úgy nézett rám, mint egy kisgyerek.

– Mit?

A messzeségbe bámultam. – Talán várnunk kellene, míg olyan helyen leszünk, ahol nem áll fenn a zuhanás veszélye.

– Nem fogunk meghalni, ne légy már ilyen gyáva nyúl!

A farzsebembe nyúltam. Nem volt nagy dolog, amit adni akartam neki, de egy ideje már magamnál hordtam, és reméltem, hátha segít neki visszatalálni önmagához.

Előhúztam a mini filctollat, a végére erősített kulcstartó karikával.

– Látod? Rá tudod tenni a nyakláncodra, így!

Miközben igyekeztem nem leesni, a lánc után nyúltam, melyet Lena soha nem vett le. A rajta függő számtalan emléktárgy közül mindegyik fontos volt számára – ott volt például egy kilapított aprópénz az automatából, a Cineplexből, ahol először randiztunk. Aztán az ezüsthold, melyet Macon adott neki a téli bál estéjén. Egy gomb a mellényről, melyet viselt akkor éjszaka, az esőben. Ezek jelentették az emlékeit, és mindenhová magával vitte őket, mintha attól félne, hogy eme apró tárgyak nélkül elveszíti élete kevés boldog pillanatát.

Ráerősítettem a láncre a filctollat.

– Most már bármikor tudsz írni, akárhol is vagy.

– Még a plafonra is? – nézett rám kissé szomorkás mosollyal.

– Még a víztornyokra is.

– Örülök! – mondta halkán, majd levette a filctoll kupakját.

Mielőtt észbe kaptam, már le is rajzolta a szívet, fekete tintával a fehérrel festett felületre; a summerville-i víztorony tetejére.

Egy pillanatra megszédültem a boldogságtól, de aztán kénytelen voltam gyorsan kijózanodni. Lena ugyanis nem kettőnkre gondolt,

hanem a következő születésnapjára, a Tizenhetedik Holdjára. Már most elkezdte a visszaszámlálást.

Nem kettőnk nevét írta a szívbe.

Hanem egy számot.

BEAUTIFUL DARKNESS

Lenyűgöző sötétség

*„Lena azt hitte, a balsors csak az ő osztályrésze, de tévedett.
Az átok immár kettőnket sújtott.”*

A megrázó temetés után Ethan kénytelen azzal szembesülni, hogy a gyógyszerő Lena egyre inkább magába fordul és szándékosan eltávolodik tőle. Ráadásul féltékenyen veszi tudomásul, hogy megjelent a színen egy rivális: a rejtélyes természetfeletti lény, John Breed, aki az időközben visszatért Ridley segítségével elhítheti a magába roskadt Lenával, hogy létezik egy Nagy Gát nevű hely, ahol megszabadulhat a nehéz döntések súlya alól, és önmaga lehet.

A lány így megszökik a gonosz párossal, de Ethan – néhány aggasztó látomás, valamint Marian új kutatósegédje, a briliáns elméjű, csillagászatban is jeleskedő Őrzőtanonc, Liv segítségével – rájön, hogy Lenát veszély fenyegeti. A mindig megbízható barátal, Linkkel, és egy különleges sziámi macskával, Lucille-lel kiegészülve felkerekednek a Halandó fizikai törvényeket meghazudroló Járatokban, hogy megmentsek a lányt...

Vajon sikerül nekik, amikor egy Vértfalka liheg a nyomukban, és az alattomos Sarafine sem adta fel, hogy lányát a maga oldalára állítsa?

A folytatás, változatlanul hű a déli gótika tradíciójához, azok örömére, akik kedvelték az első kötetet.

További meglepő titkokat tár fel az Igézők világáról, Ethan édesanyjáról, és a csak látszólag unalmas kisváros, Gatlin lakóiról.

Semmi sem az, aminek látszik, és talán még a halál sem olyan végleges...

Tizennégy éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•nt neked

különös világ